

Jag såg, att kvarlevan av Guds folk icke var beredd för det, som skall komma över jorden. En slöhet, liknande en dvala, tycktes vila över sinnet hos de flesta, som bekänna sig tro, att vi hava det sista budskapet. Min ledsagande ängel ropade med högtidligt allvar: »Gören eder redo, gören eder redo, gören eder redo, ty Herrens stränga vrede kommer snart. Hans vrede skall utgjutas utan att vara blandad med nåd, och I ären icke redo. Riven edra hjärtan och icke edra kläder. Ett stort verk måste utföras för kvarlevan. Många av densamma fästa sig vid små prövningar.» Ängeln sade: »Legioner av onda änglar omgiva eder och försöka att tränga sitt förfärliga mörker in bland eder, på det I mån bliva snärjda och fångade. I låten sinnet allt för lätt ledas bort från beredelseverket och från de övermåttan viktiga sanningar, som gälla dessa yttersta dagar. Och I låten små prövningar upptaga sinnet och sysselsätta eder med små svårigheters obetydliga enskildheter för att förklara dem till den enes eller den andres belåtenhet.» Samtal mellan de olika parter, som det gällt, ha kunnat fortsätta timtals, och man har ej blott förlösat sin tid, utan Guds tjänare ha blivit uppehållna för att höra på, ehuru båda parternas hjärtan varit oberördade av nåden. Om högmod och egenkärlek lades bort, skulle de flesta svårigheter kunna avlägsnas på fem minuter. Det har bedrövat änglarna och misshagat Gud, att man i timtal försvarat sig själv. Jag såg, att Gud ej ville böja sitt öra för att lyssna till långa försvarstal, och ej heller önskar han, att hans tjänare skola göra det och sålunda förspilla dyrbar tid, som borde användas för att visa överträdarna deras vägs villa och rycka själar ut ur elden.

Jag såg, att Guds folk befinner sig på förtrollad mark och att några ej alls förstå tidens korthet och själars värde. Högmod har smugit sig in bland dem, som hålla sabbaten — högmod över klädedräkt och yttre utseende. Ängeln sade: »De som hålla sabbaten, måste dö bort från det egna jaget, dö bort från högmod och kärleken till smicker.»

Sanningen, den frälsande sanningen, måste bringas till de hungrande, som sitta i mörkret. Jag såg, att många bådö Gud om att ödmjuka dem; men om Gud skulle besvara deras böner,

skulle det ske genom förfärliga ting i rättfärdighet. Det var deras plikt att ödmjuka sig själva. Jag såg, att om självupphöjelse fick lov att komma in, skulle den säkert leda själar bort och bliva till deras fördärv, såvida den ej blev besegrad. När någon blir stor i sina egna ögon och menar, att han kan uträtta något, drager Guds Ande sig tillbaka, och han går ut i egen kraft, till dess han blir besegrad. Jag såg, att en enda helig, som stod på rätta sidan, kunde förmå att röra Guds arm, medan en samlad här, som befann sig på avvägar, skulle vara svag och ingenting förmå uträtta.

Många hava oomskurna, hårda hjärtan och tänka mera på egna små besvärligheter och prövningar än på syndares själar. Hade de Guds ära för ögonen, skulle de känna medlidande med de förlorade själarna omkring dem, och då de insågo sin farofulla ställning, skulle de taga fatt med allvar och öva tro på Gud samt hålla händerna uppe på hans tjänare, så att dessa med frimodighet och i kärlek kunde förkunna sanningen och förmana själar att antaga den, innan nådens stämma för alltid tystnat. Ängeln sade: »De som bekänna hans namn, äro ej beredda.» Jag såg, att de sju sista plågorna föllo på de ogudaktigas huvuden, och då skola de, som stått i deras väg, få höra syndarnas bittra förebräelser, och deras hjärtan skola försmäktas i dem.

Ur "Adventbudskapet"
av Ellen White
sid 151-152